

*О.В. ВАЛЄЄВ*, асист., кафедра обліку і аудиту. Харківський національний автомобільно-дорожній університет

## **РАЦІОНАЛЬНИЙ РОЗПОДІЛ РЕСУРСІВ ЯК ОДИН З НАЙВАЖЛИВІШИХ АСПЕКТІВ ІННОВАЦІЙНО- ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ ПІДПРИЄМСТВА**

У статті розглянуто проблему раціонального розподілу ресурсів при фінансуванні підприємств, як одного з найважливіших аспектів інноваційно-інвестиційної політики підприємства.

In the article the problem of rational division of resources is considered at financing of enterprises, as one of major aspects of innovative-investment policy of enterprise.

**Постановка проблеми.** Найважливішим елементом інноваційно-інвестиційної політики є ресурсне забезпечення проектів і програм - кадрове, фінансове і технічне. Звичайно, приступаючи до реалізації інвестиційних проектів, основну увагу приділяють пошуку джерел фінансування, міркуючи приблизно так: будуть гроші - все інше прикладеться. Проте, інвестиції, і чималі, потрапляючи до ненадійних або невмілих рук, часто не дають віддачу.

**Аналіз останніх досліджень і публікацій.** На сьогоднішній день в науковій літературі багато уваги приділяється якісному розподілу ресурсів при фінансуванні підприємств. Автори та науковці пропонують власні тлумачення даного поняття, які мають свої певні позитивні та негативні сторони, проте єдиного досконалого поняття поки не визначено.

**Метою дослідження** є аналіз існуючих способів якісного розподілу ресурсів при інвестуванні підприємств.

**Виклад основного матеріалу.** Будь-який західний інвестор, перш ніж піти на прямі вкладення або надати кредит, всесторонньо досліджує - що за підприємство або особу робить заявку на інвестиції, наскільки надійний партнер, чи має він згуртовану команду, кваліфікованих менеджерів і працівників. І лише при позитивній відповіді на ці та інші питання розглядаються зміст проекту, бізнес-план, розміри і умови окупності інвестицій, повернення кредиту і т.п.

Такий підхід цілком виправданий, особливо в умовах широко поширеної професійної некомпетентності, багаторічної звички отримувати централізовані капіталовкладення, не піклуючись про їх повернення, непристосованості до ринкового середовища, незнайомства з багатьма сучасними технологіями. Починати здійснення пріоритетних інноваційно-інвестиційних проектів і програм потрібно з навчання і перепідготовки кадрів - від менеджерів до робочих.

При цьому, надійна кадрова база допомагає успішніше вирішувати питання фінансування проектів і програм. Потрібно дивитися правді в очі, основний капітал зараз знаходиться у комерційних банків, приватних підприємств, ділків тіньової економіки, а також іноземних інвесторів, що працюють переважно у сфері звернення, оскільки відлякують політична нестабільність, круговерть законів і великий комерційний ризик. “Живі гроші” є також у частини населення, яке готове вкладати їх в будівництво житлових будинків, надійні цінні папери, але нерідко стикається з авантюрними або шахрайськими проектами.

Після рішення питання про фінансування проекту встає проблема технологічного устаткування. Зараз багато виробничих приміщень, простоюючого устаткування. Але це звичайно застарілі машини, морально і фізично зношена техніка, не придатна для виробництва конкурентноздатної продукції. Приміщення і виробничу інфраструктуру після деякої реконструкції цілком можна використовувати (що здешевлює проект і скорочує терміни його реалізації). Проте, як правило, доводиться набувати технологічного обладнання. Прагнуть замовити його за кордоном разом з апробованою ефективною технологією. Це позбавляє вітчизняне машинобудування замовлень, підсилює безробіття в даній галузі і залежність від зовнішніх постачальників.

Отже, потрібно підтримувати орієнтацію замовників на комплекти сучасного вітчизняного устаткування, широко привертаючи до проектів конверсійні підприємства. Але для цього необхідно, щоб вітчизняна техніка не поступалася імпортною по своїх параметрах, була дешевше і мала налагоджені обслуговування і ремонт.

Найбільш важливим елементом інноваційно-інвестиційної політики з позиції її тактичної формалізації у межах конкретного ринкового підприємства є наступний його елемент - вироблення селективної інноваційно-інвестиційної стратегії, яка знайде вираз в державних і регіональних інноваційних і інвестиційних програмах і крупних проектах, що розрахованих на тривалий період і охоплюють всі стадії технологічного циклу. Головна трудність - вибрати ті вузькі пріоритетні виробництва, де концентрація ресурсів зможе в порівняно короткий термін забезпечити успіх і ланцюгову реакцію перелому в ширших сферах народного господарства (“стратегія лазерного променя”).

Важливо при цьому не потрапити в “чорні дірки” економіки, маючи на увазі підприємства, які, поглинаючи удосталь ресурси, не в змозі провести конкурентноздатну продукцію. Більшість діючих (або частково недіючих) підприємств оснащена технікою вчорашнього дня, четвертого, а то і третього технологічних устроїв і не витримують конкуренції з потоком високотехнологічних, барвисто оформлених товарів, що хлинув на внутрішній ринок, з могутньою рекламою, що полонить покупців. У цих умовах вкладати засоби в підтримку виробників застарілої продукції, що не має перспектив збуту, - безнадійна справа.

**Список літератури:** 1. Бандурка О.М., Коробов М.Я., Орлов П.І., Петрова К.Я. Фінансова діяльність підприємства: Підручник. – К.: Либідь, 1998. – 312 с.; 2. Толковый экономический и финансовый словарь в 2-х томах / под ред. Л.В.Степанова, Москва, «Международные отношения», 1997; 3. Фінанси підприємств: Підручник / Керівник авт. кол. і наук. ред. проф. А. М. Поддєрьогін. 3-тє вид., перероб. та доп. - К.: КНЕУ, 2000. - 460 с.; 4. Пересада А.А. Управління інвестиційним процесом. – К.: Лібра, 2002 р. -472 с.

*Надійшла до редколегії 17.10.10*